

WERKASALON SUKUTERVEISET

SUKUSEURAN JÄSENLEHTI 22
Vihanti huhtikuu 2019

Tässä lehdessä mm. kutsu tupailtoihin Vihannissa ja Alpuassa

Ma 13.5.2019 klo 18 Vihannissa Saaran kantti, tarinoita aiheesta "Entisajan asiointia: kauppa, posti, pankki ym."

Ma 4.11.2019 klo 18 Alpuassa Nuorisoseuran talossa, aiheena "Sadonkorjuu entisinä aikoina"

Seuran hallitus 11.7.2015 alkaen

Puheenjohtaja
Hannele Verkasalo 040 078 9728
Pitkäläntie 387
16900 Hämeenlinna
[hannelever\(at\)gmail.com](mailto:hannelever(at)gmail.com)

Rahastonhoitaja
Eija Hanhineva 044 096 4514
Tinatie 6
86400 Vihanti
[eija.hanhineva\(at\)gmail.com](mailto:eija.hanhineva(at)gmail.com)

Merja Honkakoski 050 345 2063
Ketuntie 7
86400 Vihanti
[merjahon\(at\)gmail.com](mailto:merjahon(at)gmail.com)

Minna-Mari Hatunen 040 683 5544
Jylhänrannantie 406
92600 Pulkila
[hatunen.minna\(at\)gmail.com](mailto:hatunen.minna(at)gmail.com)

Varapuheenjohtaja/Sihtööri
Petri Verkasalo 050 357 4257
Iisakintie 13
85410 Sievi
[p.verkasalo\(at\)omanetti.fi](mailto:p.verkasalo(at)omanetti.fi)

Jäsenasiat
Minna Rautio 044 324 4422
Vihtaperäntie 20
86300 Oulainen
[minna.rautio\(at\)kasvusepat.fi](mailto:minna.rautio(at)kasvusepat.fi)

Irma Lumiaho-Ollila 0400 386 331
Limingantie 293
92430 Paavola
[irma.lumiahoolilla\(at\)gmail.com](mailto:irma.lumiahoolilla(at)gmail.com)

Werkasalon Sukuterveiset- lehden
toimituskunta on seuran hallitus.
Päätoimittaja Hannele Verkasalo.
Taitto Timo Nurmikari.
Painopaikka Rannikon Laatupaino, Vihanti.

Hallitus koolla. Pöydän ympärillä (vasemmalta) Eija Hanhineva, Irma Lumiaho-Ollila, Merja Honkakoski, Hannele Verkasalo, Petri Verkasalo, Minna-Mari Hatunen ja Minna Rautio

Puheenjohtajan palsta

Rakkaat sukulaiset,

Koko Suomi puhuu hoivapalveluista. Kuka hoitaa vanhuksemme nyt ja tulevaisuudessa? Kuka pitää kädestä kiinni ja kuuntelee? Kuka sen teki ennen vanhaan? Me, tai jotkut meistä, jotka asuivat samassa taloudessa vanhuksiemme kanssa. Asia hoitui mutkattomasti ilman sen suurempia ongelmia. Huolenpito niin lapsista kuin vanhuksistakin kuului asiaan.

Sitten suurperheet hajosivat, nuoriso muutti pois opiskelujen ja työn perässä kauaskin ja yhteiskunta (kunta) otti vastuuta lasten ja vanhusten hoivapalveluista. Nyt monissa kunnissa on nostettu kädet pystyyn oman osaamisen ja resurssien ollessa riittämättömiä hoivapalveluihin ja osa niistä on annettu kaupallisten toimijoiden ja kolmannen sektorin tehtäväksi.

Muistan ajan, jolloin vanhempia ihmisiä kunnioitettiin, jopa teititeltiin. Jos he puhuivat, nuoremmat odottivat omaa puheenvuoroaan. Oma äitinikin pohti, mihin suunnata esikoistaan synnyttämään. Miehen kunnioitusta herättävään, mutta vieraalta tuntuvaan kotiin Vihantiin vai oman evakossa olevan perheensä luo Espooseen.

Me, jotka kesäisin vierailimme mummolassa, seurasimme muutaman päivän sitä elämää, jota siellä elettiin. Se oli meille jotain suurta ja ainutkertaista. Siinä talon nuori miniä hoiteli mummot ja vaarit, omat mukulat ja vieraat. Ei ollut hoivapalvelua eikä päivähoitajaa. Isovanhemmat ja lastenlapset tiesivät, että aamulla varhain se hoitaja oli hoitelemassa elukoita, lypsämässä lehmiä. Muistan jännittäneeni omaa osallistumistani talon töihin, osaako sitä tehdä oikein.

Nyt vanhukset on saatettu jättää yksin huolineen ja pelkoineen. Voimme kuitenkin ottaa oman paikkamme hoivapalveluissa muodostamalla virtuaalimummolan nykyaikaisin konstein. Älypuhelin sovellutuksineen voi auttaa yhteydenpidossa.

Älkäämme unohtako vanhuksiamme, vaan olkaamme mukana heidän elämässään. Sukuseuramme tuottaa yhteenkuuluvaisuuden tunnetta ja voi yhdistää nuoret ja vanhat tupailloissa ja sukujuhlissa. Olen idealisti, ja siksi haluan uskoa huomiseen ja hyvään tulevaisuuteen meille kaikille.

Oma mummoni ja vaarini ovat muistoissani minulle tärkeitä.

Hannele Verkasalo

Sukujuhla ja sukukokous Vihannissa 14.7.2018

Sukuseuramme lähes 30- vuotistaipaleen aikana sukujuhlien järjestämisvastuu on ollut pääosin isojen sukuhaarojen harteilla. Hallitukselle oli tullut kuitenkin vinkkejä, että pienemmistäkin sukuhaaroista voisi löytyä vetovastuu-halukkuutta.

Kuvassa juhlan pääjärjestäjä Vesa Heilala ja juontajana toiminut Minna-Mari Hatunen.

Heidän takanaan vasemmalta Matti ja Kerttu Pussinen, Leena Kuorilehto ja Eila Rautio.

Marian sukuhaarasta, josta sukukirjasssa on alle 100 taulua, Vesa Heilala kiinnostui tehtävästä. Maria Verkasalo (synt. 20.4.1825 Vihannin Ilveskorvessa ja kuollut 21.6.1866 Paavolan Lapinkylässä) vihittiin avioliittoon Antti Matinpoika Heinosen (synt. 11.8.1822 Paavolassa) kanssa 8.4.1842. Siihen aikaan sukunimeä vaihdettiin usein asuinpaikan mukaan ja näin heidänkin sukunimensä muuttui Mehtomaan kautta lopulta Heilalaksi. Vesa Heilala on Maria ja Antti Heilalan pojan pojan pojan poika. Hän asuu samoilla tienoilla Helinä- vaimonsa kanssa kuin isoisoivanhempansa.

Vesa oli ollut samassa tilaisuudessa Hanhinevan Eijan kanssa Paavolan seurakuntatalolla syksyllä 2017 ja puhe oli kääntynyt myös Verkasalo- seuraan. Eija oli houkutelut häntä mukaan seuraavien sukujuhlien järjestelyyn ja Vesan sanojen mukaan ”ajattelin, että voihan olla järjestelyissä järjestettömänä voimana”. ”Sain Eijalta myöhemmin kutsun Lumimetsään tupailtaan enkä malttanut olla tulematta. Vastaanotto vennonvieraalle oli sydämellisen lämmin ja ohjelma oli väljän rentoa, hyvää ja hauskaa. Juttuja riitti ja puheensorina täytti aina välillä salin”.

Kevään 2018 aikana emailit kulkivat ja hallituksen jäsenet tekivät rutiinilla monenlaisia ennakko-valmisteluja. Seuraava tupailta oli kesän -18 ensimmäisen hellepäivän iltana Ilveskorvessa, jonka yhteydessä oli myös hallituksen kokoontuminen. Vesa muistelee: ”Istuin siellä hatarilla tiedoilla, sillä en ollut seurannut sähköpostia. Toki Aikasetmiehet- kuorossa olimme jo harjoitelleet esitettäviä kappaleita ja kuorolaiset olivatkin mielellään lähtemässä esiintymään Vihantiin”.

Kesä- heinäkuu oli vilkasta sukujuhlien yksityiskohtien hiomisen aikaa ja emailit sinkoivat bittiavaruudessa. Vesa otti vastaan ilmoittautumiset ja oli mukana järjestelemässä Ukonkanttia juhla varten. Jälleen Hanhinevan Eijan apu oli korvaamatonta. Harrastenäyttelykin saatiin koottua ja nyt painopiste oli miesten puutoissa.

Sukujuhlapäivänä 14.7. ohjelma alkoi hartaushetkellä Vihannin kirkossa, jossa myös Aikasetmiehet esiintyivät Vuokko Kuisminin johdolla. Sisaruspari Vesa Heilala ja Liisa Saarela laskivat kukkalaitteet sankari- ja sukuhautoille.

Pääjuhla Ukonkantissa käynnistyi yhteislaululla Aimo Rankisen ja Jouko Uhreen säestäessä. Minna-Mari Hatunen juonsi ja johdatteli erinomaisesti juhlan. Perinteisestä sukujuhlaohjelmasta poiketen tällä kertaa ei ollut juhlapuhetta, vaan Hannele Verkasalo veti ”Mistä sukuhaarasta olet?”- osion. Näin nyt jäikin enemmän aikaa seurusteluun ja tunnelma olikin Vesan sanojen mukaan ”välitön ja hupaisa”.

Helteistä päivää (+28 C) virkisti maittavan aterian lisäksi ukkoskuuro. Kiitokset Vihannin Maa- ja kotitalousnaisille verrattomasta ja jouhevasti sujuneesta ruokailusta. Sääntömääräisen vuosikokouksen jälkeen nautimme seurustelun lomassa vielä sukulaisten tuomista kakuista. Suurkiitokset kaikille osallistujille.

Kylmän helmikuusen pakkasyön (-31C) jälkeen oli mukava Vesan kanssa muistella lämpöistä kesäistä sukujuhlaamme. Seuraavilla sivuilla kuvakooste juhlasta ja kokouksesta. Irma Lumiaho-Ollila

Ylin kuva. Mieskuoro Aikasetmiehet johtajanaan Vuokko Kuismin, säestäjät Aimo Rankinen ja Jouko Uhre.

Keskikuvissa Erkki Verkasalo puheenjohtajana sukkokoukussa ja Kerttu Pussinen sukuhaarataululla.

Viereisessä kuvassa Hannele Verkasalo, Kristiina Boushehr, Merja Honkakoski ja Pirjo Riihiluoma tutkivat sukukirjaa.

Yllä vasemmalla
maakuntalaulu raikaa.

Yllä oikealla Yrjö Verkasalo
esittelee puhdetyönä
tekemänsä 2-rivisen soitinta
soittaen 'Arvon mekin
ansaitsemme'.

Vieressä juhlan osallistujia.

Alla kahvi- ja kakkukesteillä

'Uusien sisarusten' tarina

Iso-sisko Kristiina Boushehri ent. Riihiluoma (vas) ja pikku-sisko Pirjo Riihiluoma (oik). Keskellä 'serkku' Merja Honkakoski.

"Hello. I'm Pirjo Riihiluoma from Finland. Sorry to disturb you but I'm searching my half-sister who used to be Kristiina Riihiluoma, but I found out yesterday that her name is now Irene Kristiina Badiei-Bosestra avioliitosta Ushehri. "

Ylläoleva teksti on osa viestiä, jonka poikani Darjush löysi facebookistaan 5/2015 ja lähetti samantien minulle.

Meidän isämme ja minun äitini erosivat kun olin 1,5- vuotias ja Pirjo syntyi isämme toisesta avioliitosta. Kasvoimme tietämättä toisistamme molemmat ainoina lapsina. Vanhemmistamme on aika jättänyt, ja riemu oli rajaton kun perunkirjoitus toi meille perheelisää. Eli molemmat saimme sen kauan kaivatun sisaren. Olinhan aina toivonut sisarta ja nyt 59-vuotiaana sen vihdoinkin sain.

Tapasimme ensimmäisen kerran kesällä- 2016 Savonlinnassa ja suunnittelimme uutta tapaamista. Tuntui kuin olisimme tunteneet toisemme aina. Tapasin myös Helsingissä Pirjon pojan, joka tuli tervehtimään lounaan merkeissä uutta Amerikan tatiään.

Keväällä 2017 Pirjo tuli Amerikkaan parin kuukauden vierailulle. Hän toi tuliaisiksi Werkasalon sukututkimuksen ja suvun rintamerkit pojilleni. Otimme ne vastaan liikuttuneena ja kiitollisena, löytyihan meiltä lujat juuret Suomeen.

Amerikassa teimme "Aku Ankan auto-retken" , matkaa tuli noin 5000km. Lähdimme matkalle Wisconsinista Canadaan Niagaran putouksille , sieltä Baltimoreen tapaamaan nuorinta poikaani ja jatkoimme Atlantaan, jossa kaksi vanhinta poikaani asuu, Washington DCn kautta. Matkaan liittyi myös vierailu Nashvillissä ja Memphisissä Elviksen kodissa. Pirjo kun laulaa rokkikuorossa ja on tietenkin Elvis- fani.

Muutin mieheni kanssa Savonlinnaan joulukuussa 2018, 30:n vuoden ulkomailla oleskelun jälkeen. Olemme tavanneet jo Pirjon kanssa pariin otteeseen ja jatkamme opiskelua, kuinka käyttäydytään sisaren kanssa. Tulevaisuudelta odotamme paljon yhteistä aikaa ja tarkoituksena on kerätä kermat päältä, meillä kun ei ole menneen painolastia.

Minna Rautio Kristiina Boushehrin tekstin pohjalta

Nuoruuden haaveesta toiveammattiin

Jasmin Honkakoski on huhtikuussa 20 vuotta täyttävä vihantilaissyntyinen nuori nainen. Hän on harrastanut piirtämistä lapsesta asti.

Jasmin kertoo:
- Alakouluiässä tuli piirreltyä paljon ja kuvis olikin lempiaineeni koulussa.

Erilaisia kuvia taisi ilmestyä jokaisen kouluvihkon kanteen ja koepaperin takapuolelle. Olin myös useampia kertoja Osuuspankin piirustuskilpailun palkintosijoilla. Mukavasti kilpailujen palkintoina oli nimenomaan taidetarvikkeita, jotta harrastus sai jatkua. Alakouluiässä kävin useita vuosia Raahen opiston kuvataidekerhossa ja osallistuin pari kertaa lasten kuvataideleirille kesäloman aikana. Parhaan ystäväni Jennin kanssa aika kului usein yhdessä piirtäen tai maalaten, mutta suurimmaksi osaksi piirsin yksin.

Yläkoulussa Jasminin kuvataideharrastuksesta tuli tavoitteellisempaa, ja hänelle alkoi muodostua haave kuvataideopettajan ammatista. Kahdeksannella luokalla hän piti jonkin aikaa kuvataidekerhoa alakoululaisille. Kahdeksannen ja yhdeksannen luokan aikana Jasmin alkoi maalata tauluja enemmän myös vapaa-ajalla. Taulujen teemana olivat pääosin värikkäät eläinhahmot.

-Lukiossa suoritin kymmenen kuvataidekurssia ja kuvataiteen lukiodiplomin, joka vastaa ylioppilaskoetta. Vapaa-ajan harrastus laajeni monenlaiseen muuhunkin kädentaitoa vaativaan, kuten koristeellisten leivonnaisten tekoon ja käsitöihin. Tuolloin syntyivät monet virkatut eläinhahmot. Lukion toisella luokalla sain Raahen Zonta-kerholta stipendin kuvataideharrastukseeni. Vapaa-aika kului jo pitkälti taiteen tekemiseen.

Jasmin haki heti lukion jälkeen keväällä 2018 Rovaniemen yliopistoon opiskelemaan kuvataidekasvatusta.

- Alkukarsinnan ja kolmipäiväisten pääsykokeiden jälkeen kesäkuun lopussa sain tiedon, että minut on hyväksytty

opiskelemaan Rovaniemelle. Opiskelen nyt ensimmäistä vuotta ja opinnot ovat lähteneet hyvin käyntiin, ja ala on tuntunut omalta. Opiskelu ei ole ollut pelkkää teoriaa, vaan on touhuttu kaikkea savitöistä lumiveistoksiin. Teimme yhdellä kurssilla seinäkaiverruksia Rovaniemen Arctic SnowHotel & Glass Igloos lumihotellin ravintoloihin. Pidän myös omaa Instagram-tiliä piirustuksilleni (@jasminillustrates).

Viime vuoden sukujuhlien käsityönäyttelyssä oli esillä Jasminin maalauksia sekä pehmoeläimiä.

Toivotan Jasminille, entiselle oppilaalleni, mukavia opiskeluvuosia sekä valoisaa ja värikästä tulevaisuutta taideharrastuksen ja tulevan ammatin parissa! Eija Hanhineva

Jasminin pappa, Uolevi Häkklä, iloitsee lahjaksi saamastaan taulusta.

Kuvaterveisiä viime vuoden 2018 tupailloista

Sukuseuralaiset kokoontuivat jo perinteeksi tullessiin tupailtoihin toukokuussa ja lokakuun lopussa. Toukokuussa vietimme iltaa Ilveskorvessa Korvenraivaajien talossa. Lokakuussa kokoontumispaikkana oli Lumimetsän Nuorisoseuran talo, josta muistona tämän sivun valokuvat.

Ilveskorven iltaan kokoontui 32 sukuseuralaista. Muutama ensikertalainenkin oli mukana tarinoimassa, laulamassa ja kahvittelemassa iloisen tuttavajoukon kanssa. Kuulimme mukavia tarinoita entisajan sukulaisista sekä kylien elämää värittäneistä henkilöistä.

Saimme tutustua kuvakirjaan, joka kertoo Aron (Taskilan) sisarusten elämästä. Ritva Mustakangas oli äitinsä, Maija Pirneksen, kanssa tupaillassa. He kertoivat, että Maijan edesmenneen Tyyne-siskon puoliso, Mikko Keskitalo, on ottanut kirjan kuvat. Kirjan on koonnut edellisten poika Kari Keskitalo.

Laura ja Mikko Mikkela katselevat Matti-papan koulussa tekemää askartelutaulua.

Alisa Mikkela, Kaisu-äidin sylissä, oli tupaillan nuorin osallistuja.

Lumimetsässä muistelimme entisajan koulunkäyntiä. Keskustelun pohjaksi oli Minna Rautio valmistellut kattavan tietopaketin kansakouluasetuksen ja oppivelvollisuuden syntyajoilta. Monenlaisia mukavia, mutta myös vähemmän hauskoja muistoja jaettiin yhdessä. Olosuhteet lasten koulunkäynnissä ovat kokeneet suuria muutoksia. Omien eväiden ajoilta on aikaa kulunut pitkästi. Pimeät ja usein pitkät koulumatkat eivät ole enää lasten vaivoina. Pienet kyläkoulut on lakkautettu. Lapset kuljetetaan isompiin kouluihin linja-autoilla.

Monta tuntia kului rattoisasti 8. tupaillassa vanhoja aikoja muistellen. Mukana oli 31 sukulaista ja tuttavaa. Tänä vuonna kokoonnumme Vihannissa Saarankantissa ja Alpuan Nuorisoseuralla. Niistä on erillinen ilmoitus lehdessä. Tervetuloa mukaan! Tuokaa uusia sukututtavia mukanaan.

Eija Hanhineva

Ilveskorven tupailan kuvia toukokuulta

Maija Pirnes, Ritva Mustakangas, Hannele Verkasalo ja Minna Rautio vaihtovat kuulumisia.

Sirkka Lumiaho tarinoimassa

Aron sisarussarjan kuvakirjaa selaamassa (vas) Leena Kuorilehto, Eila Rautio, Matti ja Raija Kankaala.

Martti Häkkilä, Matti Pussinen, Kyllikki ja Matti Mikkilä ja Vesa Heilala viihtyivät tupaillassa.

KUTSU 2019 TUPAILTOIHIN

Maanantaina 13.5.2019 klo 18 Vihannissa Saaran kanttissa

Tarinoinnin aiheena "Entisajan asiointia: kauppa, posti, pankki ym."

Maanantaina 4.11.2019 klo 18.00 Alpuassa Nuorisoseuran talolla

Tarinoinnin aiheena "Sadonkorjuu entisinä aikoina"

Sukukokouksessa Yhdysvaltojen malliin

Osallistuin kesällä 2018 Werkasalon sukujuhlaan Vihannissa, juuri sopivasti muutamaa päivää ennen matkaani kohti toista sukukokousta Yhdysvalloissa. Tästä Vihannin tapaamisesta inspiroituneena ja pyydettyä kirjoitan Suomen suvulle lyhyen matkakertomuksen heinä - elokuun matkastani. Olen Mikko Kankaala, Matti ja Raija Kankaalan nuorimmainen lapsi, olemme Hilman sukuhaaraa. Pikainen historian oppitunti - isäni mummon Liisa Stiina Levänahon veli Albert Aho muutti vuonna 1893 Ohion osavaltioon Yhdysvaltoihin ja hän on kantaisä nykyiselle Yhdysvalloissa olevalle sukuhaaralle.

Dennis, toisessa sukupolvessa ja Linda Aho vierailivat Suomessa 2004, jonka jälkeen

Linda ja Dennis Aho

yhteydenpito sukujen välillä vahvistui. Olin kuitenkin itse silloin nuori, enkä osannut tarpeeksi vielä englantia luodakseni vahvaa suhdetta heihin henkilökohtaisesti. Kävin itse vanhempieni kanssa Yhdysvalloissa 2012, jolloin tapasin myös Denniksen lapsia sekä lapsen lapsia.

Aktiivisempi yhteydenpito syventyi keväällä 2016, kun Denniksen sisko Diana Aho Cox miehensä Tomin kanssa saapui vuorostaan matkalle Suomeen ja Vihantiin.

Asun itse pääkaupunkiseudulla, joten oli luonnollista, että esittelin heille Helsinkiä ja tapasimme muutaman päivän aikana mukavasti myös muita sukulaisia siellä. Helsingin jälkeen matkustimme Vihantiin, jossa Diana sai astua Levänahon tupaan ja siinä hän koki suorastaan koskettavan tunnereaktion konkreettisesti nähdessään, mistä hänen kantaisänsä on lähtenyt valloittamaan Amerikkaa. Suomen matkan aikana Diana ja Tom kävivät myös kesämökillämme Suomussalmella.

Tom Cox ja Diana Aho Cox

Rovaniemellä he puolestaan saivat tavata itse joulupukin ja tietysti myös mukavia tapaamisia Suomen sukumme kanssa matkan varrella. Tulimme Dianan sekä Tomin kanssa hyvin läheisiksi, jolloin alkoi saman tien keskustelu mahdollisesta vastavuoroisesta matkasta Yhdysvaltoihin. Denniksen, Dianan sekä Rodney'n sisaruskolmikko on hyvin tiivis ja koko sukukunta kokoontuu joka toinen vuosi viettämään ainakin osan lomastaan yhdessä, kesä 2018 oli jälleen yksi näistä vuosista. Sain järjestettyä omat aikatauluni sopimaan tulevaan sukukokoukseen, jolloin matkani Yhdysvaltoihin saatiin varmistettua ja lentoliput hankittua. Pidimme Dianan sekä Tomin kanssa saapumiseni mahdollisimman pitkään salaisuutena muulta suvulta Yhdysvalloissa. Lensin Helsingistä San Franciscoon, jossa Tom oli ystävällisesti minua vastassa ja vei minut heidän kotiinsa Sacramentoon Californiassa.

Uudelleen näkemisen riemu oli suuri, vaikka he eivät ole enää minulle läheistä sukua, sukulaisuuden tunne pystyy edelleen koskettamaan. Vietin muutaman päivän tutustuen Californian osavaltioon, jonka jälkeen matkasimme kohti matkan päätarkoitusta, sukkokousta. Olen puhunut sukkokouksesta, nyt on aika laittaa realiteetit yhdysvaltalaisen suvun yhteisöllisyydelle. Sen sijaan, että viettäisimme mukavan illan yhdessä ruoasta nauttien, koko suku, sisältäen 28 ihmistä majoittui valtavaan omakotitaloon kahdeksaksi päiväksi.

USAn sukulaisten ryhmäkuva

Ainoastaan muutama joutui jättämään kokemuksen väliin, osalla oli pakko olla töissä ja Denniksen lapsenlapsi sai juuri noin viikkoa ennen perheenisäystä. Tästäkin perheestä saimme jäseniä kuitenkin vierailulle muutamana iltana, kun Kim Williamsin poika Ryan sekä hänen pieni tyttänsä Charlotte kävivät muuta sukua ilahduttamassa.

Jokaisella kerralla suvun jäsenet tapaavat eri puolilla Yhdysvaltoja, se onkin loogista, koska tälläkin kerralla suku oli kokoontunut yhteen seitsemästä eri osavaltiosta. Florida, Teksas, Oklahoma, Arizona, Utah, Montana sekä California, ehkä joku näistä osavaltioista saattaa olla myös sinulle tuttu, hyvä lukija. Tällä kertaa kokoontumispaikaksi valikoitui Utah ja sen vuoristossa sijaitseva Garden City. Paikka oli suuren Bear Lake - nimisen järven rannalla.

Monipuolinen ympäristö tarjosi harrastusmahdollisuuksia kaikille osallistujille, olihan ikäjakautumamme muutaman vuoden ikäisestä Eli – pojasta (Rodney Ahon lapsenlapsi) vähän yli seitsemänkymmppiseen. Ei tietysti pelkästään monipuolinen alue, vaan tarmokas osallistujaväki piti huolta siitä, ettei ilman aktiviteetteja jääty paikalleen koko kahdeksan päivän ajaksi. Jokainen ilta päätettiin aina yhteisesti jonkun perheen kokkaamaan illalliseen, jonka perheen isä siunasi. Keskustelut saattoivat jatkua myöhempään niin, että yksitellen ihmiset siirtyivät nukkumaan.

Ensimmäisenä päivänä kaikki asettuivat taloksi, osalla oli taustalla jopa yön yli kestävä matka toiselta puolelta maata. Puheensorina täytti koko talon, kun kaikki sukulaiset eivät olleet tavanneet toisiaan sitten viime kokoontumisen. Toisena päivänä kuitenkin aktiviteettien tarjonta täytti ohjelman, tutustuimme tulevan viikon asuinalueeseemme.

Talon elokuvahuoneessa tutustumassa Suomen sukulaisten kuulumisiin

Bear Lake - järvi oli suorastaan valtava ja sen kiertämiseen autolla muutaman pysähdyksen kera meni monta tuntia. Suku on hyvin aktiivinen sosiaalisessa mediassa, joten luonnollisesti monta hetkeä tästäkään ajomatkasta ei jäänyt kuvaamatta. Tämän lisäksi Lisa Aho DeLongin aviomiehellä Mikellä oli mukana drone (pienoishelikopteri), jolla kuvista saatiin entistä vaikuttavampia.

Kolmantena päivänä suuri joukko lähti kokopäivän kestäväälle vaellukselle, jossa testattiin myös pakaroiden lihaksia jyrkissä nousuissa sekä laskuissa. Kävimme White Pine Lake – nimisen järven luona, jossa drone surruutteli äänekkäästi ympärillämme kerätäkseen talteen valokuvia tuleville vuosille muistoksi.

Yhtenä päivänä siirryimme porukalla nauttimaan Bear Lake - järven tarjoamista mahdollisuuksista. Olimme vuokranneet 14 hengen pikaveneen, jonka perässä oli ”tube”, jonka luja vauhti teki matkan pomppuisaksi ja jonka kyydissä oli tarkoitus pysyä mahdollisimman pitkään. Tämä ei ollut ainoa mahdollisuus päivän viettoon, vuokrattuna oli myös SUP – lautoja ja vesiskootteri. Tietenkin vaihtoehtona oli myös nauttia kauniista ja kuumasta kesäpäivästä rantatuolissa istuskellen. Itse kokeilin vesiskootteria ensimmäistä kertaa. Rodneyn poika Colton näytti hieman turhankin innokkaasti esimerkkiä, kuinka tehdä temppuja ja tippua kyydistä järveen, hyvästelin samalla aurinkolasini Bear Laken pohjaan. Vesi oli niin kirkasta, että pystyin seuraamaan lasieni vajoamista häiritsevän pitkään, kun en pystynyt enää sukeltamaan niiden perässä. Uskomattoman vieraanvaraisuuden omaava suvun jäsen kuitenkin yllätti minut myöhemmin uusilla aurinkolaseilla.

Retkeläiset matkalla tutustumaan Minnetonkan luolaan

Muutaman päivän ajan vuokrattuna oli myös avolavamönkijä, jolla lähes koko suku vuorotellen kävi hurjastelemassa vuoristossa. Yhtenä päivänä lähes koko seurueemme matkasi kuumuutta pakoon Minnetonka – nimiseen luolaan viereiseen Idahon osavaltioon, joka oli noin neljäkymmenen minuutin automatkan päässä. Siellä saimme opastetun kierroksen luolan synnystä ja tarinoita historian varrelta. Luolan syvyys oli lähes sata metriä, joten muutaman päivän takaisen kokopäivävaelluksen jälkeen astellessamme portaita ylös luolasta takaani kuului hiljaista puhinaa, kenen idea tämä luolaan lähtö nyt oikein olikaan. Se taisi itseasiassa olla minun ideani. Luin siitä matkailuesitteestä ja innostuin jo pelkästä ajatuksesta luolan viileydestä kuumuuden keskellä.

Sain pyydettyäni myös Suomen sukulaisilta terveisiä ja jopa PowerPoint – esityksiä heidän elämästään, joita innokkaasti iltaisin seurattiin talomme elokuvahuoneessa. Myös Dianan ja Tomin kaikki Suomen matkan kuvat käytiin lävitse ja nämä varmasti herättivät myös nuoremman sukun kiinnostuksen Suomea ja sukulaisiamme kohtaan. Useiden vuosien ajan perinteenä suukokouksessa on myös ollut kukko - puusta valmistettu pokaali, jonka ”voittaja” valitaan rehdillä äänestyksellä. Voittaja valitaan suukokouksen ikimuistoisimpien hetkien luojien joukosta. Vaikka itsekkin satuin olemaan ehdolla, voitto meni täysin oikeutetusti Lisa Aho DeLongille, joka päätyi virkavallan kanssa tekemisiin matkallaan Utahiin.

Kahdeksan päivän jälkeen jokainen suvun jäsen aloitti kotimatkinsa, osa lentäen ja suurin osa autoilla. Kävimme omalla porukallamme planetaariossa Salt Lake Cityssä ennen paluuta Californiaan. Minulla oli reipas viikko lomaani vielä jäljellä. Ajattelin, kun kerran näin kauas reissuun lähdetään, niin ollaan siellä sitten hieman pidempään. Suorastaan uskomattomalla tuurilla saman ikäinen sukulaiseni (kutsumme toisiamme serkuiksi, kun puhumme toisillemme) Ashleigh oli vaihtamassa työpaikkaa ja hänellä oli muutaman viikon loma.

Keksimme lähes saman tien mahtavan suunnitelman, joka on monen suomalaisenkin haaveena Yhdysvalloissa, road trip - automatka. Ashleigh saapui Sacramenton lentokentälle, josta haimme hänet muutama päivä sukkokokouksen jälkeen Dianan aviomiehen Tomin kanssa. Vuokrasimme auton, jolloin aloitimme matkan kohti Lake Tahoea. Jälleen järven rannalle, mutta tällä kertaa hyvin erilaiseen ympäristöön. Majoituimme Nevadan osavaltiossa, joka on kasinoiden luvattu maa, sijaitseehan Nevadassa myös kasinoiden paratiisi Las Vegas.

Suomen uutisissakin esille nousseet Californian surulliset metsäpalot vaikuttivat kuitenkin jatkuvasti oloomme Californiassa ja Nevadassa. Paloista syntyneet savupilvet täyttivät myös Nevadan taivaan, eikä välillä nähnyt montakaan metriä eteenpäin. Diana ja Tom esittelivät meille reiteiksi eri vaihtoehtoja, koska joillakin reiteillä savu oli läpipääsemättömän sakeaa. Välihuomiona, Ilmatieteen laitos julkaisi elokuussa satelliittikuvan, jossa metsäpalojen savut olivat saavuttaneet Skandinavian, joka mahdollisti esimerkiksi normaalia punaisemmat auringonlaskut Suomessakin asti. Ehkä jopa näit sellaisen elokuussa 2018.

Automatkamme päättyi vielä muutamaksi päiväksi San Franciscoon, jossa ajoimme muun muassa Golden Gate – sillan yli ja tutustuimme San Franciscon valtavaan tarjontaan niin nähtävyyksissä kuin kulttuurin alalla. Viikon jälkeen Ashleigh lähti silloiseen kotiinsa Oklahomaan ja pian itsekin suunnistin San Franciscon lentokentälle matkalle kotiin Suomeen.

Sain Vihannissa järjestetyn Werkasalon sukkokokouksen yhteydessä muutaman suvun pinssin, nyt ne pinssit jatkavat omaa tarinaansa Yhdysvalloissa. Yhteydenpito Yhdysvaltojen sukulaisien kanssa on syventynyt matkani jälkeen, mutta toivottavasti pystyn olemaan myös siltojen rakentaja molempien sukujen välillä. Näin yhteydenpito voi tiivistyä entisestään tulevien vuosien aikana.

Bear Lake Utahin osavaltiossa.

Suvun Tunnukset

Isännänviiri on kooltaan 50 X 400 cm ja on sopiva 8 - 9 metriseen lipputankoon.
Hinta 53,00 euroa

Pöytästandaari

siihen kuuluu kirkas metallitanko sekä marmorijalusta.
Sekä viirin että standaarin on suunnitellut graafikko Kaisu Klemetti.
Hinta 28,00 euroa

Sukukorut ovat malliltaan samat kuin kuusikymmentäluvulla tehdyt korut.

Naisten koru	70,00 €
Kalvosinnapit	50,00 €
Solmioneula	50,00 €

Sukukirja *Verkasalot, Vihantilainen talonpoikaissuku*
sidottu, 562 sivua
Hinta 25,00 euroa,

**Tuotteiden tilaukset tehdään sukuseuran
"tavaravastaavalle":**

Ilkka Verkasalo

kirjeellä puhelimella
Verkaperäntie 195 B 040 5817 912
86360 Ilveskorpi

Sukukirjoja voi tilata myös
Eija Hanhinevalta (Tinatie 6, 86400 Vihanti) ja
Pekka Verkasalolta (Haukantie 38, 04320 Tuusula tai
puh. 050 555 3295).

Tuotteet lähetetään postissa ja mukana tulee lasku.

Hintoihin lisätään mahdolliset postituskulut.
Tuotteiden muunlaisesta toimittamisesta (esimerkiksi
nouto) voi sopia tilaamisen yhteydessä.

Tämän lehden päätoimittaja Hannele Verkasalo
[hannelever\(at\)gmail.com](mailto:hannelever(at)gmail.com)
puhelin 0400 789 728

Kansikuvassa Mikko Kankaala
amerikan 'serkkujen' kanssa.

ISSN-L 2323-2021
ISSN 2323-2021 (painettu)
ISSN 2323203X (verkkojulkaisu)